

let forstaa, at skal denne Paragraf blive staaende, vil derved hele Sagens Gjennemførelse blive vanskeliggjort: Jeg tror iøvrigt, at jeg for at affrække mange ærede Medlemmer fra at stemme for § 3, som hænger sammen med det Hele, kun behøver at pege paa et Emne, som har været meget paa Tale i Kjøbenhavn i de sidste Par Uger. Jeg behøver kun at nævne „Et Duffehjem“. Alle „Duffehjem“ vilde jo falde ind herunder. Jeg skal ikke erklære mig for eller imod den ene eller den anden Side her, men kun sige det Samme, som jeg sagde om den første Paragraf, at jeg tror, at man maatte føje adskillige Bestemmelser til, for at faae noget virkelig Praktisk ud deraf. Det ses ogsaa let, at det er ikke alene et Lovforslag af et noget videre Omfang, som foreslaas, men det er et Lovforslag af meget større Omfang, naar man lægger Mærke til den nye Titel, som Lovforslaget skulde have, hvis Vædringsforslagene bleve vedtagne, thi da vilde det være en Lov om den gifte Kvindes formueretlige Stilling og ikke om et saa lille Punkt som det, mit Lovforslag gaar ud paa. Jeg tror rigtignok, at der er adskillige Medlemmer, som i deres Modstand mod dette Lovforslag have taget ogsaa andre Hensyn end de rent saglige. Det har ellers glædet mig, at man i denne Samling har betonet det Saglelige saa stærkt, og at man har villet behandle en Sag uden Hensyn til, hvorfra den kom; men jeg har ikke desto mindre høvret nogle Stemminger, som gik i den Retning, at man ikke ønskede dette Lovforslag fremmet, fordi det var et privat Lovforslag, eller fordi det var stillet af et Medlem, der ikke udtog en saadan Partistilling, at han burde kunne sige, at han havde faaet gennemført et privat stillet Lovforslag. Med Hensyn til det skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg anser min Stilling til denne Sag for meget ubetydelig; jeg regner mig det ikke til Være egentlig her at have frembragt noget Held. Jeg vil nærmest sammenligne mig med Konduktøren eller endogfaa Tjyrbøderen paa det første Banetog, der befarer den nye Linie, og tør ikke tilegne mig den Være, at være den, der har anlagt Banen, og jeg skal derfor ogsaa gjerne gjøre Afkald paa at være med til Festsmaaltidet; min Fortjeneste af denne Sag indskrænker sig egentlig kun til at have bragt den paa Bane. Jeg har, som det maatte vil erindres, den 28de Februar 1876 rettet en Forespørgsel til den høitærede Justitsminister om denne Sag, som forekom mig at være af Betydning og snarest burde ordnes. Efter at have ventet et Par Uger, indbragte jeg et lille Lovforslag i Efteraaret 1878. Det stod nemlig klart for mig, efter den Stemning, jeg havde fundet her paa Rigsdagen, at man ikke i en nærmere Fremtid, ikke i en overfluelig Fremtid kunde vente, at faae nogen betydelig Forandring gennemført. Derfor tog jeg dette lille Punkt ud af det store norske Forslag, idet, jeg mente, at det lettest og

hurtigst kunde gennemføres; men jeg søgte tillige den sagkyndige Bistand, uden hvilken jeg ikke turde vove noget Saadant. Jeg er ikke berettiget til at nævne, hvem jeg har henvendt mig til; men efter Sagens Fremkomst paa denne Maade har den høitærede Justitsminister stillet flere Vædringsforslag i forrige Samling, som alle ere satte ind i dette Lovforslag, saa at jeg egentlig ikke tør kalde dette Lovforslag for mit. Derfor har jeg ogsaa glædet mig over, at den høitærede Justitsminister egentlig har opkastet sig som Forsvarer for de enkelte Bestemmelser saaledes, at jeg ikke behøver her at indlade mig paa at gjendrive forskjellige enkelte Indvendinger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) kom med i sin Kritik af de enkelte Punkter i mit oprindelige Lovforslag. Jeg lægger megen Vægt paa, at dette lille Lovforslag kunde blive gennemført i denne Samling, fordi det staaer i Forbindelse med Arbeideragen, og det er maaste et af de eneste Punkter, paa hvilket der kan gjøres Noget, som vil komme den saakaldte Arbejderbefolkning tilgode. Der er ganske vist senere kommet flere Lovforslag ind, som berøre denne Sag noget, men jeg tror ikke der er Noget, der vil være saa let og saa hurtigt strax at faae gennemført som dette. Dette lille Lovforslag vilde bøde paa Steder, hvor der gjøres stor Uret. Det staaer i Forbindelse med hele vor Egttefæbslougivning. Det er desværre sandt, at Staten vel kan garantere Egttefæbs Uoplyselighed i meget høi Grad, men ikke dets Lykke; og hvor der derfor findes meget ullykkelige Egttefæber, og især hvor Manden gjør Uret mod Konen, vil dette Lovforslag kunne gjøre virkelig Nytte. Men naar der er indvendt mod det, at et lignende Lovforslag i Sverrig ikke har vist nogen synlig Virkning — og dette er jo bleven indvendt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds —, saa vil jeg netop anse det for en Dyd ved en Lov, at den ikke viser sine Virkninger haandgribeligt i Processer og noget Saadant. Jeg er overbevist om, at en saadan Lov gjør sin moralste Virkning alligevel. En Lov som denne vil ikke have nogen Indflydelse paa Egttefæber, der ere som de bør være; men jeg tror ikke destomindre, at det vil have sin moralste Indflydelse ogsaa paa de lykkelige Egttefæber, naar man veed, at der staaer en Lov i Baggrunden, som man kan komme i Berøring med. Dersom dette lille Skridt blev gjort — og det kan gennemføres strax —, da tror jeg, at det er saalangt fra, at man derfor skal ophøre at virke videre for denne store Sag, hvortil dette kun er et lille Skridt. Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds, med hvem jeg i saa Meget er enig i denne Sag, deri netop har en Spore til at gaa videre paa denne Vej, og i ethvert Tilfælde skal jeg opfordre den høitærede Justitsminister til, hvad enten dette Lov-